

Forinden Udvalget forlader sine Betragtninger over de nu gjennemgaaede Hovedbestemmelser om den Afgang til umiddelbar Execution, som Udkastene tillagge Naborigets Domme, naar de fremtræde med Overvrighedens Bekræftelse af at være i gyldig Form, troer det endnu at burde tilføje, at, saa afsvigende disse Regler endog ere fra, hvad der nu gælber som Ret, saa staae de dog ingenlunde i Strid med hvad anden europæisk Internationalret har troet at kunne tilstede. Den østerrigiske Lovgivning gaaer endog meget videre, idet den under Forudsætning af Reciprocitet tildeler enhver fremmed Dom umiddelbar Executionsret inden Keiserstatens Grændser, under hvor afsvigende Rettergangsformer den end maatte være affagt, og alene stiller som Betingelse, at enten den fremmede Dommer selv requirerer Dommens Fuldbyrkelse eller forsyner Requirenten med Embedsattest om Dommens Erigibilitet (Patent af 20de November 1852). Hvor strengt den franske Lovgivning derhos endog i Almindelighed vaager over, at alene fransk Ret raader inden Rigets Grændser, har dog Art. 1 af Tractat med Sardinien af 18de Juli 1828 tilladt Execution af endelige Domme, afsagte i det sidste Land, uden at fordrø nogen som helst Underføgelse af den sardiniske Domstols Competence, medens den dog vil, at Acten skal legaliseres af den franske Gesandt eller i Mangel deraf af en competent Autoritet i Sardinien.

Er det efter det Anførte Tanken i Udkastene, at Hjemlandets Lovgivning raader over Dømmen og dens Form indtil det Dieblik, den er forelagt Fogden i Nabolandet, er det omvendt fra dette Dieblik af dets Lovgivning, der kommer til Herredømme. Denne i sig rigtige Grundtanke er fuldstændig gjennemført. Hertil høre Bestemmelserne om, at Fogdens Competence bliver at bedømme efter Lovene paa Executionsstedet (dansk Udkast § 5, svensk § 8), ligesom da ogsaa heraf følger, at hele Udførelsen af Forretningen, Afgjørelsen af den Orden, hvori Udlæg bør skee, af Spørgsmaal om Andtagelse af visse Formuesgjenstande, Paaakendelse af reiste Indsigelser og overhovedet hele Rettergangsordenen for Fogden maag

for sig efter disse Love, som saaledes ogsaa bestemme de Gebyrer, der ville være at erlægge. Undersøges derefter Naturen af de Retsforhold, for hvilke Lovudkastene ville skabe gjensidig Retsbeskyttelse, fremgaaer det af Ordene i § 1: „Domme og Kjendelser kunne, forsaavidt de bestemme Andet end Straf, fuldbyrdes ved Execution i Gods“, at den fælles Hovedtanke er den, at der maag være Tale om et borgerligt Retsmellemløst, som kan erholde sin Fyldestgjørelse ved Execution i Gods.

Heraf følger, at ikke blot egentlige Rans- og Udlægsdomme kunne fuldbyrdes i Nabolandet, men ogsaa saadanne, der forpligte til Foretagelse af en Handling, forsaavidt Dpfyldeisen umiddelbart kan fremtvinges ved Udlæg i Gods, saasom hvor Noget er dømt til at fravige en fast Eiendom, udløbere visse Gjenstande m. v. (Forordningen af 6te April 1842 § 1). Det er ligeledes en Selsølgelse, at ikke blot contractmæssigt fastsatte Erstatningsbeløb men ogsaa den Tyangsbod, der ved Contractsforholdet kan være fastsat for Mangel af dets Dpfyldeelse (poena conventionalis) hører ind under Reglen, da denne i sit Væsen ikke er en Straf, men en ved Contracts Misligholdelse paa drager Erstatningsbod, som derfor, selv hvor den ikke kan blive fyldestgjort ved Liquidation eller Udlæg, aldrig kan blive Gjenstand for Afsoning paa Kroppen. At Reglen er kommet til at omfatte de reent borgerlige Følger af en Straffesag, nemlig Erstatningsansvar og Omkostninger, er naturligt.

Ligesom derimod egentlige Straffebøder, selv om de ere idømte under en reent borgerlig Retsstrætte, ligesom ere undtagne fra Bestemmelsen, og der ikke heller vil kunne være Tale om Anvendelse af Gældsfængsel for de Tyangsboeder, hvorunder Domsældte er tilpligtet at foretage eller undlade Noget (Lovens 1—5—15, Fdng. 6te April 1842 m. fl.), saaledes skjønner Udvalget ikke rettere, end at der ei heller kan blive Spørgsmaal om Indbrivelse af denne Art af Bøder. Vel har nemlig den nyere danske Lovgivning tildeels givet dem Charakteren af Erstatningsbo-